

A SZÉPSÉGEK ÉS A SZÖRNYETEG

Hitchcock

2013.02.07.

Pár éve Truman Capote, idén és tavaly Abraham Lincoln és Alfred Hitchcock teng túl a vásznon és a tévé képernyőjén. Az utóbbi természetesen nem vámpírokra, hanem elegáns szökekre vadászik a Hitchcock című életrajzi filmben. HUNGLER TÍMEA KRITIKÁJA.

Az az „elbűvölő” mondás, mely szerint a színészekkel úgy kell bánni, mint a birkákkal és a gyerekekkel (lévén azok), nem mástól, mint a borzongás mesterétől, Alfred Hitchcocktól származik. Az idézetnek azért van jelentősége, mert 2012-ben két Hitchcock-film is készült – az HBO műhelyében a *The Girl*, és a magyar moziban most debütáló *Hitchcock* –, melyekben központi szerep jutott Alfred (szöke) színésznőkhöz fűződő viszonyának (is).

Az előbbi alkotásban Tippi Hedren (Sienna Miller), míg az utóbbiban Vera Miles (**Jessica Biel**) és Janet Leigh (**Scarlett Johansson**) került terítékre, és mindkét mozi – ha más hangnemben is – bebizonyította, hogy a legendás rendező meglehetősen frusztráltan viszonyult a szebbik nem képviselőihez: nem véletlenül riogatta rendre szerencsétleneket vagy gyilkolta le őket rafinált módon; hímsoviniszta, férfi karakterei szájába adott beszólásairól már nem is beszélve.

A Hitchcock időben előbb játszódik, mint a *The Girl*, és az HBO produkciójánál sokkal szerethetőbb rendezőképet tár elénk. A Sir Anthony Hopkins alakította „Hitch” elsősorban szellemes társalgó, innovatív művész, megalomániás zseni és roppant torkos; és csak

másodsorban elviselhetetlen despota, aki terrorizálja a színésznőit és alkotótársfeleségét, Alma Reville-t (**Helen Mirren**). A biopic egyébként – ahogy az Janet Leigh és Vera Miles jelenlétéből kikövetkeztethető – a *Psycho* forgatásáról szól, pontosabban a film keletkezési körülményeiről, amelybe a rendező, **Sacha Gervasi** belekavart egy kis házassági válságot is Almával; nyakon öntötte az egészet a szöke színésznőkhöz fűződő beteges viszony taglalásával; és – hogy a káosz teljes legyen – bekukkantott még Alfred tudattalanjába is: Hitchcock időnként „képzeltbarátjával”, Ed Geinnel társalog. (Annak, aki nem tudná: említett úr az USA egyik, ha nem a legbetegbb sorozatgyilkosa volt – nem

Jelenetek a filmből

részletezve, hogy mivel töltötte a szabadidejét, legyen elég annyi, hogy életútja ugyanúgy inspirációként szolgált Norman Bates karakteréhez, mint Börpofáéhoz *A texasi láncfűrész mészárlásból* vagy Buffalo Billéhez *A bárányok hallgatnából*).

Szóval, kissé szedett-vedett film ez a *Hitchcock*, amely az alkotói szándék szerint Hitch és Alma házasságát tárgyalja (értsd: szerelmes film), kapcsolatuk krízisét, melyhez a saját pénzből forgatott *Psycho*, a rendező nehéz természete és a „Hitchcock-szökek” is nagyban hozzájárultak. A gond az csupán, hogy a néző egyáltalán nem érzékeli, hogy a hangsúly az említett kapcsolati válságon volna (hiába jön be a képbe Almát megkísértendő az *Idegenek a vonaton* és a *Félelem a reflektorfényben* forgatókönyvírója, Whitfield Cook is **Danny Huston** alakításában); sokkal inkább kelti a *Hitchcock* egy olyan film benyomását, amely valamiért minduntalan eltér a tárgytól, a *Psycho*

keletkezéstörténetétől.

A képek forrása: PORT.hu
késelés ritmusára.

Ennek valószínűleg az az oka, hogy minden, ami a forgatáson, a stúdiók, a mozik, a cenzúrahivatal környékén történik, magyaráz a késő ötvenes évek Hollywoodjában, roppant módon érdekes; ellenben Alma és Whitfield flörtölése, Hitch féltékenykedése, vagy az Ed Geinrel közös álm/fantázia-epizódok tökéletesen érdektelenek. A film legjobb jelenete példának okáért a *Psycho* premierje, melyen Alfred a híres zuhanyzó-szcénát a mozi előcsarnokában vezényli le: beint a megfelelő helyeken a közönségnek, amely kötelességtudóan egyszerre hördül fel, vagy éppen sikít egy jó nagyot a nézőtéren, miközben rendezőnk profi karmesterhez méltóan még a levegőt is szétkaszabolja a

Egyszóval a *Psycho* kapcsán felbukkanó „triviák” miatt érdemes megnézni a filmet (Hitchcock elzalogosította a házát a *Psycho* kedvéért, és komoly kockázatot vállalt azzal, hogy a kifinomult Észak-Északnyugat után egy B-filmes zsánerrel próbálkozott; a stúdió utálta a kész terméket); valamint a filmes áthallások miatt (a történet rögtön egy utalással indul a híres tévésorozatra, az Alfred Hitchcock bemutatására; és az is roppant ironikus, amikor a brit filmes szaklap, a Sight and Sound által minden idők legjobb filmjének választott *Szédülést* a mester fiaskónak titulálja). Viszont a pszichologizálás, az, hogy próbáljuk a „zsenit” és az ő motivációit megérteni, levezetni az életéből és a jelleméből, hogy miért is készített mesterművet, banális benyomást keltenek.

Szerző: **Hungler Tímea**

Címkék: [Hitchcock](#), [Mozipremierek 2013](#)

Cím: Hitchcock

Rendező: Sacha Gervasi

Író: Stephen Rebello

Forgatókönyvíró: John J. McLaughlin

Zeneszerző: Danny Elfman

Operatőr: Jeff Cronenweth

Vágó: Pamela Martin

Szereplők: Sir Anthony Hopkins, Helen Mirren, Scarlett Johansson, Jessica Biel, Danny Huston